

§ 8.

Opstaar der Formodning om, at den i en Besætning udbrudte Sygdom er Dødens ondartede Lungesyge, Kvægspeft eller Svinedifferitis, skal Politimesteren lade nogle Stykker slagte og obducere for derved at komme til Visshed i Sagen.

De Dyr, om hvilke det efter Dyrlægens Erklæring maa anses for afgjort, at de ere angrebne af en af fornævnte Sygdomme, Mund- og Klovesyge eller Rødsyge, kunne af Indenrigsministeren beordres dræbte. Ligeledes kan den nævnte Minister, naar saadant synes fornødent til Sygdommens Undertrykkelse, paahvde, at hele Besætninger, hvori Sygdommen er udbrudt, eller Dele af samme skulle nedslaaes.

Enhver Hest, som efter Dyrlægens Erklæring er besængt med Snive eller Springorm, skal dræbes. Opstaar der Mistanke om, at Snive er udbrudt i en Besætning, og give Omstændighederne Grund til at berygte, at Smitten derfra kan have forplantet sig videre i større Omfang, kan Politimesteren, dog kun saafremt Veterinærstykkus eller det veterinære Sundhedsraad deri erklære sig enige, lade den eller de mistænkte Heste nedslaa, for at komme til Visshed i Sagen.

Er en Hestebesætning paa Grund af Mistanke om Snive bleven affpærret, kan Ejeren forlange, at der inden 5 Ugers Forløb tages Bestemmelse om enten Affpærringens Ophør eller Nedslagning af det mistænkte Dyr.

De Dyr, som saaledes dræbes, skulle obduceres, og de derom optagne Forretninger gennem Amtet uden Ophold indsendes til Indenrigsministeren. Ejeren er berettiget til inden en af Politimesteren bestemt Frist for egen Regning at tilkalde en eksamineret Dyrlæge til at være til Stede ved Obduktionen og deltage i Afgørelsen af Spørgsmaalet, om Dyret har været angrebet af den angivne Sygdom. Viser der sig Tvivl eller Meningsforstel herom imellem Dyrlægerne, afgøres Sagen af det veterinære Sundhedsraad.

Forinden Nedslagningen lader Politimesteren Dyrene taksere af 3 af ham dertil udvalgte Mænd. Dyrenes Værdi bestemmes efter deres Tilstand ved Nedslagningen, dog saaledes, at der ikke tages Hensyn til den virkelige eller formodede Smitsot, der foranlediger denne; i Beløbet afdrages Værdien af Dyret i dræbt Tilstand. Den saaledes udfundne Sum udbetales Ejeren fuldtud, saafremt Obduktionen giver det Resultat, at Dyret ikke var angrebet af nogen af de i nærværende Paragraf ommeldte Sygdomme; i modsat Fald tilkommer der ham kun $\frac{2}{3}$ af den nævnte Sum.

Saafremt Ejeren selv ved sit Forhold maatte have givet Anledning til, at et nedslaaet Dyr er blevet angrebet af den paagældende Sygdom, fortaber han den Ret til Erstatning af det offentlige, der ellers vilde have tilkommet ham.

Erstatningen samt Udgifterne ved Taksation og Nedslagning udredes med Halvdelen af Statskassen og Halvdelen paa Landet af Amtsrepartitionsfonden, i Kjøbenhavn og de øvrige Købstæder af Kommunens Kasse, hvis Udlæg udenfor Kjøbenhavn derefter bliver Genstand for Fordeling paa Amtets samtlige Købstæder.

§ 9.

Opstaar der Formodning om, at en Hund er angreben af Hundegalskab, skal saadant uophødelig anmeldes i Kjøbenhavn for Politidirektøren, i de øvrige Købstæder for Politimesteren og paa Landet for Sognefogden, der have at paase, at Dyret strax forsvarlig lænkes og affpærres, samt at foranledige, at det snarest muligt undersøges af en Dyrlæge; kun saafremt forsvarlig Lækning og Affpærring ikke kan finde Sted, skal det straks dræbes. Erklærer Dyrlægen Hunden for gal, bliver den ligeledes straks at dræbe. Den dræbte Hund obduceres, og Forretningen indsendes uden Ophold til